

A Svědectví Jana Křtitele:

❖ Pokora svědka. Jan 3,25-36)

- Mezi Janovými učedníky a Židy vznikl spor o očišťování křtem. Mysl učedníků se obrátila k Ježíši, který také křtil jako Jan a jehož sláva rostla (Jan 3,25.26).
- Jan dal jasně najevo, že je to Bůh, kdo rozhoduje o dílech každého člověka (Jan 3,27).
 - (1) Jan 3,28. **Ježíš** je Kristus; **Jan** je poslán před Něj
 - (2) Jan 3,29. **Ježíš** je Ženich; **Jan** je přítelem Ženicha
 - (3) Jan 3,30. **Ježíš** musí růst; **Jan** se musí menšit
 - (4) Jan 3,31. **Ježíš** je nebeský, je nade vším; **Jan** je pozemský, mluví pozemských věcech
 - (5) Jan 3,32-36. **Ježíš** promlouvá Boží slova, je naplněn svým Duchem, je milován svým Otcem, od něhož přijal všechno, kdo v něj věří, má věčný život; **Jan** je svědek, kterému nikdo nevěří, kdo mu naslouchá, dosvědčuje, že Bůh je pravdomluvný

❖ Původ svědectví. Jan 1,29-36.

- Jan identifikoval Ježíše jako toho, kdo je mu nadřazený, a dokonce oznámil jeho preexistenci (Jan 1,30). Přesto opakovaně prohlašuje: "Neznal jsem ho." — Jan 1,31.33. Jak mohl Jan vědět, že Ježíš je očekávaný Mesiáš?
- Jeho rodiče mu řekli, že jeho bratranec je Mesiáš. Jan se však s Ježíšem nikdy nesetkal. Byl to Bůh sám, kdo mu řekl, kdo je Mesiáš (Jan 1,33).
- Podobně nasloucháme těm, kteří nám vyprávějí o Ježíši, ale můžeme Ho rozpoznat jako svého Spasitele pouze díky přesvědčení, které nám Duch svatý vštěpuje.
- Důležitým bodem je: přijmeme nebo odmítneme toto přesvědčení, které nám Duch vkládá do mysli?

B Svědectví zástupu:

❖ "Toto učení je velmi obtížné." Jan 6,51-71)

- Po nasycení 5 000 zástup uvěřil, že Ježíš je Mesiáš a chtěli ho udělat králem (Jan 6,14.15). Druhý den, když učil v synagoze v Kafarnaum, mluvil k nim o chlebu života a probudil v nich touhu vědět více (Jan 6,32-34).
- Ale zdá se, že nechtěli slyšet hluboké duchovní pravdy. Chtěli krále, který by je vedl v boji proti Římanům. Uzavřeli svou mysl a odmítli následovat Ježíše nebo Ho přijmout jako Mesiáše, který obroduje a obrací duši (Jan 6,60-66).
- Když byl opuštěn, Ježíš promluvil ke dvanácti apoštolům a dal jim příležitost, aby ho také opustili, pokud si to budou přát (Jan 6,67). Jeho odpověď odráží pocit nás všech, kteří jsme se setkali v Ježíši Vykupiteli, Vysvoboditeli, našem osobním Spasiteli: "Pane, ke komu půjdeme? Máte slova věčného života. A uvěřili jsme a víme, že ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého" (Jan 6,68.69).

❖ "Nikdo nikdy nemluvil tak jako on!" Jan 7,37-53

- Stejně jako těch 12, i jiní byli ochotni přijmout Ježíše jako Proroka (Jan 7:40). Někteří věřili, že by mohl být Kristem, ale stále měli určité pochybnosti (Jan 7,41-43).
- Všichni byli jeho slovy fascinováni. Dokonce i ti, kteří byli vysláni Sanhedrinem, aby zatkli Ježíše, nebyli schopni splnit příkazy, které obdrželi (Jan 7,44-46).
- Zklamaní členové Sanhedrinu obvinili správce a zacházeli s nimi jako s ignoranty (Jan 7,47-49). Jeho argument se zakládal na tom, že ho oni sami nepřijali. Ale mýlili se. Alespoň jeden z nich tomu věřil. A Nikodém nevynechal příležitost hájit Ježíše (Jan 7,50.51).
- Opět selhali ve své argumentaci proti Nikodémovi (Jan 7,52). Přinejmenším jeden prorok přišel z Galileje: Jonáš (2. Královská 14,25). V každém případě byly jejich plány na zatčení Ježíše zmařeny (Jan 7,53).

C Svědectví Otce. Jan 5,36-38; 12,27-30.

❖ Ježíš věděl o Otcovi tři věci (Jan 5,36.37): (1) Dal Mu moc konat zázraky; (2) svět ho poslal; (3) o něm svědčil:

- První slyšitelné svědectví o Otcovi bylo při Ježíšově křtu, na začátku Jeho služby (Marek 1,11).
- Druhé, malé skupině, která byla svědkem proměnění (Matouš 17,5). Tato slova byla hluboce vryta do jejich myslí (2. list Petřův 1,17).
- Třetí a poslední se odehrál krátce před ukřižováním, na Ježíšovu mučivou žádost (Jan 12,27.28).